

klappet og klart for længe siden. Men I er to lige store Børn begge to. Der er ingen af jer, der kan faa sig selv til at gøre det første Skridt. Og saa kan I dog slet ikke undvære hinanden. Tror du ikke, jeg har kunnet mærke paa dig, hvor du savner Johannes. Du veed vist ikke selv, lille Povl, hvordan dit Humør har været i den sidste Tid. Og jeg er sikker paa, at Johannes har det akkurat paa samme Maade.«

Doktoren, der var gaaet ud paa Gulvet, standsede og rystede mismodigt paa Hovedet.

»Gid du havde Ret, Meta! Men du tager fejl. Jeg siger dig: der er Ugler i Mosen. Jeg har længe hørt dem skrige.«

»Hvordan mener du? Jeg forstaar dig ikke, Povl! Jeg har undertiden en Fornemmelse af, at der er noget, du ikke vil sige mig. Hvad er det?«

»Naa ja — ærlig talt, du — jeg begynder at tro, at den hele Historie er kommen min gode Johannes ganske godt tilpas. Derfor tier han. Kan du huske, hvor mærkværdig forbeholdent han i sin Tid svarede, da jeg skrev til ham, at vi vilde søge Distriktslægeembedet her i Jerve? Jeg havde ventet mig et Raab af Henrykkelse, og saa blev det til en lang og klam Formaning om endelig at overveje Sagen nøje, inden vi bestemte os. Jeg tænkte dengang, at han maaske var bange for, det var en Opofrelse fra vor